

Milosav Mirković

IZ PISMA

Evo nas gde smo i stariji i mlađi za čitavo polustoleće. Stara, dobra "Polja" sa setvama i žetvama, koja su podmlađivala naše književne brazde. Koja su bila, uprkos "senama i opomenama", i magnetna polja slobode – mišljenja i osećanja, zajedno. Kad god smo zastajali (ili zaostajali!), "Polja" su nas podsećala da su: budućnost i napredak na našoj strani. "Slepi za razlike, vidoviti za sličnosti" (Oskar Davičo) mi smo u našoj reviji, (časopisu, almanahu, letopisu) umeli da razlike učinimo vidovitim, dijalektički neodoljivim.

Zaorana dijamantskom iglom moderne poezije prkosa i ponosa, iza kojih istinski bruje stihovi Pola Elijara (kojeg sam prvi put upoznao baš u "Poljima"):

"Vreme sadašnje i vreme prošlo!

Oba su, možda, prisutna u vremenu budućem!"

A budućnost je posle 50. godina upravo počela.

*U Aleksandrovcu Župskom
21.07.2005*

TARABUK NEVIDLJIVI

Opet nevidljivi tarabuk
iz usijane Hajdučke stene
Klisuri zaglušen sluh
Kao bačijarke mlade žene.
Mnim: sve se čuje na puškomet
U trku lovačkih pasa,
Sa jelika opada srebrna čet,
Tarabuk bez sluha i glasa...

POSLEDNJI DANI LETA

Poslednji dani leta
Dugačke senke zimzeleni
Peščani sprud orošen
Ptičijim znojem, uglučana
Belutkom moje nesanice.

Napuštene stolice od slame
Naokolo kišne zavese
A prozori nezasvetljeni
Na sve četiri strane avgusta.
Leto-utulne lampa u ruci
Despotice iz Lesnova.

ZAVEŠTANJE, PRIJATELJU MOJ

Zaveštanje, prijatelju moj
ne nosi se u rukama,
nego u grudima, što zrnom
sačme gladi dleto Brankusija.
Vidokrug, međutim, ima razloga
da dobro zagleda zube zaveštanja
jer i vučije i dečje lice
čekaju snegovi po kojima piše
kuda se seočansko pismo,
Prijatelju moj!